

ΣΤΟΝ ΑΞΙΟΤΙΜΟ ΚΥΡΙΟ ΤΑΛΦΟΡΝΤ, ΒΟΥΛΕΥΤΗ

Ἀγαπητέ μου κύριε,

Ἀκόμα καὶ ἂν δὲν εἶχα ἀπολαύσει τὴν εὐτυχία τῆς προσωπικῆς φιλίας σας, καὶ πάλι θὰ ἀφιέρωνα σ' ἐσᾶς αὐτὸ τὸ ἔργο ὡς ἐλάχιστη καὶ πολὺ ἀνεπαρκῆ ἀναγνώριση τῶν ἀνεκτίμητων ὑπηρεσιῶν ποὺ προσφέρετε στὴ λογοτεχνία τῆς χώρας σας καὶ τῶν μόνιμων ὀφελῶν ποὺ θὰ παράσχετε στοὺς συγγραφεῖς ἐτούτης καὶ τῶν ἐπόμενων γενεῶν ἐξασφαλίζοντας σ' αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀπογόνους τοὺς ἕνα μόνιμο εἰσόδημα ἀπὸ τὰ δικαιώματα τῶν ἔργων τους.

Πολλὰ πυρέσσοντα κεφάλια καὶ τρεμάμενα χέρια θὰ ἀποκτήσουν νέα δύναμη τὴν ὥρα τῆς ἀσθένειας καὶ τῆς ἀπόγνωσης χάρη στὶς ἐξαιρετικὲς προσπάθειές σας· πολλὲς χῆρες μητέρες καὶ ὄρφανὰ παιδιὰ, ποὺ διαφορετικὰ δὲν θὰ ἀντλοῦσαν τίποτε ἀπὸ τὴ φήμη τῆς ἀποθανούσας μεγαλοφυΐας ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πολὺ συχνὴ κληρονομιά ἔνδειας καὶ ταλαιπωριῶν, θὰ ἀποτελοῦν, στὴ βελτιωμένη κατάστασή τους, μιὰ μαρτυρία γιὰ τὴν ἀξία τῶν προσπαθειῶν σας ἰσχυρότερη ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη ἐγκώμια ποὺ θὰ μπορούσαν ποτὲ νὰ ἐκφράσουν τὰ χεῖλη ἢ ἡ πένα.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φόρους τιμῆς, ὁποιαδήποτε ἐκφραση αἰσθήματος ἐκ μέρους μου σχετικὰ μὲ τὸ θέμα στὸ ὁποῖο ἀφιέρωσατε τὰ συνδυασμένα πλεονεκτήματα τῆς εὐγλωττίας, τοῦ ἥθους καὶ τῆς ἰδιοφυΐας σας, θὰ ἦταν σαφῶς ἀνεπαρκῆς. Ὡστόσο, ἐκφράζοντας ἔτσι δημόσια τὴ βαθιὰ εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὶς προσπάθειες ποὺ καταβάλατε γιὰ χάρη τῆς ἀγγλικῆς λογοτε-

χνίας καὶ ἐκείνων ποὺ ἀφοσιώνονται σ' αὐτὴν τὴν ἐπι-
σφαλέστερη ἀπ' ὅλες τὶς ἀσχολίες, μόνο ἀτελῶς περι-
γράφω τὰ δικά μου ἰσχυρὰ αἰσθήματα γιὰ τὸ θέμα.

Αὐτὲς οἱ λίγες φράσεις θὰ περιεῖχαν ὅλα ὅσα θὰ
εἶχα νὰ πῶ ἂν σᾶς γνώριζα μόνο ὡς δημόσιο πρόσωπο.
Σὲ σχέσηη μὲ προσωπικὰ αἰσθήματα, ἐπιτρέψτε μου νὰ
προσθέσω μία ἀκόμα λέξη.

Δεχτεῖτε τὴν ἀφιέρωση αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ἀγαπητέ
μου κύριε, ὡς ἔνδειξη τοῦ πιὸ θερμοῦ σεβασμοῦ καὶ
ἐκτίμησής μου, ὡς μνημεῖο τῆς πιὸ εὐχάριστης φιλίας
ποὺ ἔκανα ποτὲ καὶ μερικῶν ἀπὸ τὶς πιὸ εὐχάριστες
ᾧρες ποὺ πέρασα ποτέ, ὡς δεῖγμα τοῦ φλογεροῦ θαυ-
μασμοῦ μου κάθε ὠραίου προσόντος τοῦ μυαλοῦ καὶ τῆς
καρδιάς σας, ὡς διαβεβαίωση τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς εἰλι-
κρίνειας μὲ τὴν ὁποία θὰ εἶμαι πάντα,

Ἄγαπητέ μου κύριε,

Πολὺ πιστὰ καὶ εἰλικρινὰ δικός σας,

ΤΣΑΡΛΣ ΝΤΙΚΕΝΣ

48 ΝΤΑΟΥΤΙ ΣΤΡΠΤ,
27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1837.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὁ στόχος τοῦ συγγραφέα στὸ ἔργο αὐτὸ ἦταν νὰ θέσει ἐνώπιον τοῦ ἀναγνώστη μιὰ συνεχῆ σειρά ἀπὸ χαρακτῆρες καὶ ἐπεισόδια· νὰ τὰ ζωγραφίσει μὲ τὰ πιὸ ζωηρὰ χρώματα ποὺ εἶχε στὴ διάθεσή του· καὶ νὰ τὰ κάνει ταυτόχρονα ζωντανὰ καὶ διασκεδαστικά.

Ἀπὸ σεβασμὸ γιὰ τὴν κρίση ἄλλων στὸ ξεκίνημα τοῦ ἐγχειρήματος, υἰοθέτησε τὸν μηχανισμό τῆς λέσχης ποὺ τοῦ πρότειναν ὅτι ταίριαζε καλύτερα στὸν σκοπὸ του· ἀλλὰ ἀνακαλύπτοντας ὅτι μᾶλλον τὸν ἐμπόδιζε παρά τὸν διευκόλυνε, τὸν ἐγκατέλειψε σταδιακὰ, θεωρώντας ὅτι δὲν εἶχε μεγάλη σημασία γιὰ τὸ ἔργο ἂν ἡ λέσχη θὰ εἶχε μιὰ αὐστηρὰ δίκαιη παρουσίαση ἢ ὄχι.

Ἡ δημοσίευση τοῦ βιβλίου σὲ μηνιαῖα τεύχη ποὺ περιεῖχαν μόνο τριάντα δύο σελίδες τὸ καθένα εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ θεωρηθεῖ ἀπολύτως ἀναγκαῖο –παρότι τὰ διαφορετικὰ ἐπεισόδια θὰ συνδέονταν χάρη σὲ μιὰ ἀρκετὰ ἰσχυρὴ ἐνότητα ἐνδιαφέροντος ὥστε νὰ μὴ φαίνονται ἀσυνάρτητα ἢ ἀπίθανα– τὸ γενικὸ σχέδιο νὰ εἶναι ἀρκετὰ ἀπλὸ ὥστε νὰ μὴν ἀδικηθεῖ ἀπ’ αὐτὴ τὴν ἀσπασματικὴ καὶ ἀκατάστατη μορφή δημοσίευσης ποὺ ἐκτείνεται σὲ ὄχι λιγότερους ἀπὸ εἴκοσι μῆνες. Κοντολογίς, ἦταν ἀπαραίτητο –τουλάχιστον ἔτσι ἔνιωσε ὁ συγγραφέας– κάθε τεῦχος νὰ εἶναι ἕως ἑνὸς σημείου αὐτοτελές, παράλληλα ὅμως καὶ τὰ εἴκοσι τεύχη, ὅταν θὰ συγκεντρώνονταν, νὰ σχηματίσουν ἕνα σύνολο σχετικὰ ἀρμονικὸ ὅπου τὸ καθένα θὰ ὀδηγοῦσε στὸ ἐπόμενο, ἀνάλογα μὲ τὴν ἥπια καὶ ὄχι ἀφύσικη πρόοδο τῶν περιπετειῶν.

Εἶναι φανερό ὅτι σ' ἓνα ἔργο πού δημοσιεύτηκε κάτω ἀπό τέτοιες συνθῆκες δὲν μπορεῖ κανεὶς λογικὰ νὰ περιμένει ὅτι θὰ βρεῖ ἐπιδέξια στημένες ἢ περίπλοκα ἐπεξεργασμένες πλοκές. Ὁ συγγραφέας ἐπιτρέπει στὸν ἑαυτό του νὰ ἐκφράσει τὴν ἐλπίδα ὅτι ξεπέρασε μὲ ἐπιτυχία τὶς δοκιμασίες τοῦ ἐγχειρήματός του. Καὶ ἂν κατηγοροῦν τὰ *Ἑγγραφα Πίγκουικ* ὅτι εἶναι μιὰ ἀπλή σειρά περιπετειῶν πού τὸ περιβάλλον τους ἀλλάζει ἀδιάκοπα καὶ οἱ χαρακτῆρες τους πηγαινοέρχονται ὅπως οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες πού συναντᾶμε στὴν ἀληθινὴ ζωὴ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ παρηγορηθεῖ μὲ τὴ σκέψη ὅτι δὲν ἔχουν ἄλλες βλέψεις καὶ ὅτι ἡ ἴδια κατηγορία ἀποδόθηκε καὶ σὲ ὀρισμένους ἀπὸ τοὺς πιὸ σπουδαίους μυθιστοριογράφους τῆς ἀγγλικῆς γλώσσας.

Οἱ ἀκόλουθες σελίδες γράφηκαν σταδιακά, περίπου ἀνάλογα μὲ τὶς χρονικὲς ἀπαιτήσεις τῆς δημοσίευσής τους. Ἐχοντας γραφεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συντροφιά μὲ μιὰ ἀγαπητὴ νεαρὴ φίλη,¹ πού δὲν ὑπάρχει πιά, συνδέονται στὴ σκέψη τοῦ συγγραφέα μὲ τὴν πιὸ εὐτυχισμένη περίοδο τῆς ζωῆς του ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ μὲ τὴν πιὸ θλιβερὴ καὶ πιὸ σοβαρὴ δοκιμασία του.

Σχετικὰ μὲ τὸν κύριο πού τὰ σκίτσα του συνοδεύουν τὸ κείμενο, ὀφείλω νὰ ἀναφέρω ὅτι ἦταν τόσο σύντομο τὸ διάστημα ἀνάμεσα στὴν παραγωγή τοῦ κάθε τεύχους σὲ χειρόγραφο καὶ τὴν ἔντυπη δημοσίευσή του, ὥστε γιὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν εἰκονογραφῆσεων ὁ καλλιτέχνης νὰ ἔχει βασιστεῖ στὴν προφορικὴ περιγραφὴ τοῦ συγγραφέα γιὰ τὸ τί σκόπευε νὰ γράψει.

Ἡ σχεδὸν ἀπαράμιλλη καλοσύνη καὶ εὐνοια μὲ τὶς ὁποῖες αὐτὰ τὰ ἔγγραφα ἔγιναν δεκτὰ ἀπὸ τὸ κοινὸ θὰ ἀποτελέσουν μιὰ ἀστείρευτὴ πηγὴ ἱκανοποιητικῆς καὶ

1. νεαρὴ φίλη: ἀναφορὰ στὸν θάνατο τῆς κουνιάδας τοῦ Ντί-κενς Μαίρης Χόγκαρθ, στὶς 7 Μαΐου 1837, ἐξαιτίας τοῦ ὁποίου ἡ συγγραφὴ διακόπηκε γιὰ ἓναν μῆνα.

εὐχάριστης ἀνάμνησης ὅσο ζεῖ ὁ συγγραφέας τους. Ἐλπίζει ὅτι σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ βιβλίο δὲν ὑπάρχει κανένα ἐπεισόδιο ἢ ἔκφραση ποὺ θὰ προκαλοῦσε κοκκίνισμα στὰ πιὸ λεπτεπίλεπτα μάγουλα ἢ θὰ πλήγωνε τὰ αἰσθήματα τοῦ πιὸ εὐαίσθητου ἀτόμου. Ἄν κάποια ἀπὸ τὶς ἀτελεῖς αὐτὲς περιγραφές, ποὺ ἢ ἀνάγνωσή τους εἶναι διασκεδαστική, κάνει ἔστω κι ἓναν ἀναγνώστη νὰ ἀποκτήσει καλύτερη ἄποψη γιὰ τοὺς συνανθρώπους του καὶ νὰ δεῖ τὴν πιὸ φωτεινὴ καὶ πιὸ καλοσυνάτη πλευρὰ τῆς ἀνθρώπινης φύσης, ὁ συγγραφέας θὰ εἶναι πράγματι ὑπερήφανος καὶ εὐτυχισμένος ποὺ εἶχε ἓνα τέτοιο ἀποτέλεσμα.

ΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΠΙΚΓΟΥΚ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1.

Οἱ Πικρογυικανοί

Η ΠΡΩΤΗ ΑΚΤΙΝΑ φωτὸς ποὺ διαλύει τὸ σκοτάδι καὶ μετατρέπει σὲ ἐκτυφλωτικὴ λάμψη τὴν ἀφάνεια στὴν ὁποία φαίνονται βυθισμένα τὰ πρῶτα χρόνια τῆς δημόσιας σταδιοδρομίας τοῦ ἀθάνατου Πικρογυικ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση τῆς καταχώρισης ποὺ ἀκολουθεῖ στὰ Πρακτικὰ τῆς Λέσχης Πικρογυικ. Ὁ ἐκδότης τῶν ἐγγράφων αὐτῶν τὴν παρουσιάζει μὲ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστηση στοὺς ἀναγνῶστες του ὡς ἀπόδειξη τῆς σχολαστικῆς προσοχῆς, τῆς ἀκούραστης ἀφοσίωσης καὶ τῆς ἀπόλυτης διακριτικότητας μὲ τίς ὁποῖες διεξήχθη ἡ ἔρευνά του στὰ ποικίλα ντοκουμέντα ποὺ τοῦ ἐμπιστεύτηκαν.

12 Μαΐου 1827. Ἐντιμ. Τζόζεφ Σμίγκερς, Ι.Α. Μ.Α.Π. [Ἰσόβιος Ἀντιπρόεδρος, Μέλος τῆς Λέσχης Πικρογυικ], προεδρεύων. Ἐλήφθησαν ὁμόφωνα οἱ ἐξῆς ἀποφάσεις:

“Ὅτι αὐτὸς ὁ Σύνδεσμος ἄκουσε, μὲ αἰσθήματα ἀμιγροῦς ἱκανοποίησης καὶ ἀνεπιφύλακτης ἔγκρισης, τὴν ἀνάγνωση τοῦ ἐγγράφου ποὺ κατέθεσε ὁ ἀξιότιμος κ. Σάμιουελ Πικρογυικ, Ι.Π. [Ἰσόβιος Πρόεδρος] Μ.Α.Π., μὲ τὸν τίτλο «Σκέψεις σχετικὰ μὲ τὴν πηγὴ τῶν Λιμνῶν τοῦ Χάμστεντ, μὲ μερικὲς παρατηρήσεις πάνω στὴ θεωρία τῶν Γαστερόστεων»· καὶ ὅτι ἡ Ἐταιρεία αὐτὴ ἀπευθύνει τίς πιὸ θερμὲς εὐχαριστίες

της στὸν προαναφερθέντα ἀξιότιμο κ. Σάμιουελ Πίγκουικ, Ι.Π. Μ.Α.Π., γιὰ τὸ ἔγγραφο αὐτό.

“Ὅτι ἐνῶ αὐτὸς ὁ Σύνδεσμος ἐκτιμᾷ βαθιὰ τὰ πλεονεκτήματα ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ αὐτὸ καὶ σίγουρα θὰ ἐνισχύσουν τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐπιστήμης, καθὼς ἐπίσης καὶ τὶς ἀκούραστες ἔρευνες τοῦ ἀξιότιμου κυρίου Σάμιουελ Πίγκουικ, Ι.Π. Μ.Α.Π., στὶς περιοχὲς Χόρνζι, Χαϊγκέιτ, Μπρίξτον καὶ Κάμπεργουελ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν ἀναγνωρίζει τὰ ἀνεκτίμητα ὀφέλη τὰ ὁποῖα ἀναπόφευκτα θὰ προκύψουν ἀπὸ τὴν ἐπέκτασιν τῶν ἐρευνῶν τοῦ πολυμαθοῦς αὐτοῦ ἀνδρὸς μὲ πῖθ μακρινὰ ταξίδια, καθὼς θὰ διευρύνουν τὸ πεδίο τῶν παρατηρήσεων του μὲ ἀποτέλεσμα τὴν προώθησιν τῆς γνώσης καὶ τῆ διάδοσιν τῆς μάθησης.

“Ὅτι, κατόπιν αὐτοῦ, ὁ Σύνδεσμος ἔλαβε σοβαρὰ ὑπόψιν μιὰ πρότασιν, προερχόμενη ἀπὸ τὸν προαναφερθέντα ἀξιότιμο κύριον Σάμιουελ Πίγκουικ, Ι.Π. Μ.Α.Π., καὶ ἄλλους τρεῖς Πίγκουικανοὺς ποὺ θὰ κατονομαστοῦν στὴ συνέχειαν, γιὰ τὴν ἴδρυσιν ἑνὸς νέου κλάδου Ἑνωμένων Πίγκουικανῶν μὲ τὸν τίτλον «Ἡ Ἀντεπιστέλλουσα Ἐταιρεία τῆς Λέσχης Πίγκουικ».

“Ὅτι ἡ προαναφερθεῖσα πρότασιν ἔλαβε τὴν ἐπικύρωσιν καὶ ἔγκρισιν αὐτοῦ τοῦ Συνδέσμου.

“Ὅτι κατὰ συνέπειαν ἰδρύεται ἡ Ἀντεπιστέλλουσα Ἐταιρεία τῆς Λέσχης Πίγκουικ, καὶ ὅτι οἱ ἀξιότιμοι κύριοι Σάμιουελ Πίγκουικ, Ι.Π. Μ.Α.Π., Τρέισι Τάπμαν, Μ.Α.Π., Ὅγκάστους Σντόντγκρας, Μ.Α.Π., καὶ Ναθάνιελ Οὐίνκλ, Μ.Α.Π., διορίζονται διὰ τοῦ παρόντος μέλη τῆς Ἐταιρείας αὐτῆς καὶ ὅτι ὀφείλουν νὰ προωθοῦν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, στὴ Λέσχην Πίγκουικ, ποὺ ἐδρεύει στὸ Λονδίνο, ἐπικυρωμένους ἀναφορὰς τῶν ταξιδιῶν τους καὶ τῶν ἐρευνῶν τους, τῶν παρατηρήσεων τους σχετικὰ μὲ χαρακτῆρες καὶ ἦθη, ἀλλὰ καὶ τοῦ συνόλου τῶν περιπετειῶν τους, καθὼς

καὶ ὅλων τῶν ἱστοριῶν καὶ ἀφηγήσεων ποὺ ἴσως συγκεντρῶσουν ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ θὰ ἐπισκεφθοῦν ἢ ἀπὸ τὶς συναναστροφές τους.

“Ὅτι αὐτὸς ὁ Σύνδεσμος συμφωνεῖ ἐγκάρδια πῶς κάθε μέλος τῆς Ἀντεπιστέλλουσας Ἐταιρείας θὰ καταβάλλει τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ του καὶ πῶς δὲν ἔχει καμία ἀπολύτως ἀντίρρηση γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ μέλη τῆς προαναφερθείσας ἑταιρείας θὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὶς ἔρευνές τους γιὰ ὅσο διάστημα ἐπιθυμοῦν, μὲ τοὺς ἴδιους ὄρους.

“Ὅτι τὰ μέλη τῆς προαναφερθείσας Ἀντεπιστέλλουσας Ἐταιρείας πρέπει νὰ πληροφορηθοῦν, καὶ διὰ τοῦ παρόντος πληροφοροῦνται, ὅτι ἡ πρότασή τους νὰ πληρώσουν ἐξ ἰδίων τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς τῶν ἐπιστολῶν τους καὶ τῶν δεμάτων τους συζητήθηκε ἀπὸ τὸν Σύνδεσμο αὐτό. “Ὅτι ἐτοῦτος ὁ Σύνδεσμος θεωρεῖ αὐτὴ τὴν πρόταση ἀντάξια τῶν σπουδαίων ἐγκεφάλων ἀπὸ τοὺς ὁποίους προῆλθε καὶ ὅτι δίνει διὰ τοῦ παρόντος τὴν ἀπόλυτη συγκατάθεσή του.

“Ἐνας ἀνέμελος παρατηρητῆς, προσθέτει ὁ γραμματέας —ποὺ στὶς σημειώσεις του ὀφείλουμε τὴν ἀκόλουθη ἀφήγηση—, ἕνας ἀνέμελος παρατηρητῆς πιθανὸν νὰ μὴν εἶχε προσέξει τίποτα τὸ ἀσυνήθιστο στὸ φαλακρὸ κεφάλι καὶ τὰ στρογγυλὰ ματογυάλια ποὺ ἦταν σταθερὰ στραμμένα πρὸς τὸ πρόσωπό του (τοῦ γραμματέα) κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀνάγνωσης τῶν προαναφερθεισῶν ἀποφάσεων. Γι’ αὐτοὺς ποὺ ἤξεραν ὅτι ὁ γιγάντιος ἐγκέφαλος τοῦ Πίγκουικ ἐργαζόταν κάτω ἀπὸ κεῖνο τὸ μέτωπο καὶ ὅτι τὰ ἐκφραστικὰ μάτια τοῦ Πίγκουικ ἄστραφταν πίσω ἀπὸ κεῖνα τὰ ματογυάλια, τὸ θέαμα ἦταν πραγματικὰ ἐνδιαφέρον. Μπροστά τους καθόταν ὁ ἄνδρας ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει ὡς τὴν πηγὴ τους τὶς τρομερές λίμνες τοῦ Χάμ-

στεντ, και εἶχε ἀναστατώσει τὸν ἐπιστημονικὸ κόσμον μὲ τὴ Θεωρία του περὶ Γαστεροειδῶν, ἤρεμος και ἀτάραχος σὰν τὰ βαθιὰ νερὰ μιᾶς ἀπὸ τις λίμνες αὐτὲς μιὰ παγωμένη μέρα ἢ σὰν ἓνα μοναχικὸ δεῖγμα τῶν γαστεροειδῶν στὰ σπηλαιώδη βάθη μιᾶς πῆλινης κανάτας. Καὶ πόσο πιὸ ἐνδιαφέρον ἔγινε τὸ θέαμα ὅταν, ζωηρεύοντας και ζωντανεύοντας ὀλοκληρωτικά, καθῶς ἡ κραυγὴ «Πίκγουικ» ξέσπασε ταυτόχρονα ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς του, ὁ ἐπιφανὴς ἐκεῖνος ἄνδρας ἀνέβηκε ἀργὰ ὄρθιος στὴν ξύλινη πολυθρόνα στὴν ὁποία προηγουμένως καθόταν και ἀπευθύνθηκε στὴ λέσχη πού ὁ ἴδιος εἶχε ἰδρύσει. Ὅποια μελέτη γιὰ ἓναν καλλιτέχνη παρουσίαζε ἡ συναρπαστικὴ ἐκείνη σκηνὴ μὲ τὸν εὐγλωττο Πίκγουικ νὰ κρύβει μὲ χάρη τὸ ἓνα του χέρι κάτω ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ σακακιοῦ του ἐνῶ ἀνέμιζε τὸ ἄλλο στὸν ἀέρα γιὰ νὰ τονίσει τὴ λαμπρὴ ὀμιλία του· ἡ ἀνυψωμένη θέση του ἀποκάλυπτε τὸ ἐφαρμοστὸ παντελόνι και τις γκέτες, πού ἂν ἔντυναν ἓναν συνηθισμένο ἄντρα, ἴσως νὰ μὴν τύχαιναν ἰδιαίτερης προσοχῆς, ἀλλὰ πού ὅταν τὰ ντυνόταν ὁ Πίκγουικ—ἂν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ χρησιμοποιήσουμε τὴν ἔκφραση—, ἐνέπνεαν αὐτομάτως δέος και σεβασμὸ. Τὸν περιστοίχιζαν οἱ ἄνδρες πού εἶχαν προσφερθεῖ οἰκιοθελῶς νὰ μοιραστοῦν τοὺς κινδύνους τῶν ταξιδιῶν του και ἐπρόκειτο νὰ συμμετάσχουν στὴ δόξα τῶν ἀνακαλύψεών του. Στὰ δεξιὰ του καθόταν ὁ κύριος Τρέισι Τάπμαν· ὁ ὑπερβολικὰ εὐαίσθητος Τάπμαν, πού στὴ σοφία και τὴν πείρα ὠριμότερων χρόνων προσέθετε τὸν ἐνθουσιασμὸ και τὸ πάθος μικροῦ παιδιοῦ γιὰ τὴν πιὸ ἐνδιαφέρουσα και πιὸ συγχωρητέα ἀπὸ τις ἀνθρώπινες ἀδυναμίες: τὸν ἔρωτα. Ὁ χρόνος και τὸ καλὸ φαγητὸ εἶχαν διαστείλει αὐτὴ τὴν κάποτε ρομαντικὴ σιλουέτα—τὸ μεταξωτὸ μαῦρο γιλέκο ἀποκτοῦσε συνεχῶς ὄλο και μεγαλύτερες διαστάσεις· πό-

ντο τὸν πόντο, ἡ χρυσὴ ἀλυσίδα ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ γιλέκο αὐτὸ ἐξαφανιζόταν ἀπὸ τὸ ὀπτικὸ πεδίο τοῦ Τάπμαν· καὶ σταδιακὰ τὸ παχὺ σαγόνι ξεχειλίριζε πάλω ἀπὸ τὴ λευκὴ γραβάτα—, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ τοῦ Τάπμαν δὲν εἶχε γνωρίσει καμία ἀλλαγὴ— ὁ θαυμασμὸς τοῦ ὠραίου φύλου ἦταν ἀκόμη τὸ κυρίαρχο πάθος τῆς. Στὰ ἀριστερὰ τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ του καθόταν ὁ ποιητικὸς Σνόντγκρας καὶ κοντὰ σ' αὐτὸν ὁ ἀθλητικὸς Οὐίνκλ, ὁ μὲν ποιητικὰ τυλιγμένος μ' ἓνα μυστηριῶδες μπλὲ πανωφόρι μὲ κολάρο ἀπὸ δέρμα σκύλου, ὁ δὲ δίνοντας πρόσθετη λάμψη σ' ἓνα ὀλοκαίνουργιο λαδὶ σακάκι κυνηγιοῦ, καρὸ λαιμοδέτη καὶ ἐφαρμοστὸ γκριζο παντελόνι.

Ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Πίκγουικ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσή, μαζὶ μὲ τὴ συζήτηση ποὺ ἀκολουθεῖ, ἔχει καταγραφεῖ στὰ Πρακτικὰ τῆς Λέσχης. Καὶ οἱ δύο ἔχουν μεγάλη ὁμοιότητα μὲ τὶς συζητήσεις σὲ ἄλλες διάσημες λέσχες, καὶ καθὼς εἶναι πάντα ἐνδιαφέρον νὰ συγκρίνει κανεὶς τὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, μεταφέρουμε τὴν καταχώριση σ' αὐτὲς τὶς σελίδες.

Ὁ κ. Πίκγουικ παρατήρησε (λέει ὁ γραμματέας) ὅτι ἡ φήμη ἦταν κάτι ποὺ ἐπιθυμοῦσαν βαθιὰ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ὁ φίλος του Σνόντγκρας ἐπιθυμοῦσε βαθιὰ νὰ ἀποκτήσει φήμη ὡς ποιητῆς, ἐξίσου βαθιὰ ὁ φίλος του Τάπμαν ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀποκτήσει τὴ φήμη τοῦ κατακτητῆ· ἐνῶ αὐτὸ ποὺ κυρίως συγκινοῦσε τὸν φίλο του Οὐίνκλ ἦταν ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀποκτήσει φήμη στὰ ἀθλήματα ἐδάφους, ἀέρος καὶ ὕδατος. Ἐκεῖνος (ὁ κ. Πίκγουικ) δὲν θὰ ἀρνιόταν ὅτι τὸν ἐπηρέαζαν τὰ ἀνθρώπινα πάθη καὶ τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα (ἐπευφημίες)—πιθανὸν καὶ οἱ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες— (δυνατὲς κραυγὲς «Ὁχι»), ὅμως θὰ ἔλεγε τὸ

έξῆς: ὅτι ἂν ἡ φλόγα τῆς αὐταρέσκειας ξεσποῦσε πο-
 τὲ στὸ στῆθος του, τὸ γεγονός ὅτι προτιμοῦσε νὰ φα-
 νεῖ χρήσιμος στὴν ἀνθρώπινη φυλὴ θὰ τὴν ἔσβηνε
 ἀποτελεσματικά. Τὰ ἐγκώμια τῆς ἀνθρωπότητας
 ἦταν αὐτὸ πού τὸν συγκινοῦσε· ἡ φιλανθρωπία ἦταν
 ἡ ἀσφάλειά του. (Σφοδρὲς ἐπευφημίες.) Εἶχε νιώσει
 κάποια ὑπερηφάνεια —τὸ παραδεχόταν ἐλεύθερα, κι
 ἄς τὸ ἐκμεταλλεύονταν οἱ ἐχθροὶ του—, εἶχε νιώσει
 κάποια ὑπερηφάνεια ὅταν εἶχε παρουσιάσει τὴ Γα-
 στεροστεϊκὴ Θεωρία του στὸν κόσμο· πιθανὸν νὰ γι-
 νόταν διάσημη, πιθανὸν καὶ ὄχι. (Μιὰ κραυγὴ «εἶναι
 διάσημη», καὶ δυνατὲς ἐπευφημίες.) Θὰ δεχόταν τὴ
 διαβεβαίωση τοῦ ἔντιμου ἐκείνου Πικγουικανοῦ τοῦ
 ὁποίου τὴ φωνὴ μόλις εἶχε ἀκούσει — ἦταν διάσημη·
 ἀλλὰ ἂν ἡ φήμη τῆς πραγματείας αὐτῆς ἐπεκτεινό-
 ταν ὡς τὰ πέρατα τοῦ γνωστοῦ κόσμου, ἡ ὑπερηφά-
 νεια μὲ τὴν ὁποία θὰ ἀναλογιζόταν τὴ συγγραφὴ
 ἐκείνου τοῦ ἔργου θὰ ἦταν μηδαμινὴ σὲ σχέση μὲ τὴν
 ὑπερηφάνεια μὲ τὴν ὁποία κοίταζε γύρω του, αὐτὴ τὴ
 στιγμή, τὴν πιὸ ὑπερήφανη τῆς ὑπαρξῆς του. (Ἐπευ-
 φημίες.) Ἦταν ἓνα ταπεινὸ ἄτομο. (Ἦχι, ὄχι.)
 Ὡστόσο ἄθελά του ἔνιωθε ὅτι τὸν εἶχαν ἐπιλέξει γιὰ
 μιὰ ὑπηρεσία πολὺ τιμητικὴ, ἀλλὰ καὶ κάπως ἐπι-
 κίνδυνη. Οἱ δρόμοι δὲν ἦταν ἀσφαλεῖς καὶ οἱ ἀμαξά-
 δες ἦταν ἀνήσυχοι. Ἄς ρίξουν μιὰ ματιὰ γύρω τους
 κι ἄς δοῦν τίς σκηνὲς πού διαδραματίζονταν. Ἀμα-
 ξες ἀνατρέπονταν, ἄλογα ἀφηνίαζαν, πλοῖα ἀναπο-
 δογύριζαν καὶ λέβητες ἐκρήγνυνταν. (Ἐπευφημίες
 — μιὰ φωνὴ «Ἦχι».) Ἦχι! (Ἐπευφημίες.) Ὁ ἔντι-
 μος Πικγουικανὸς πού φώναξε «Ἦχι» τόσο δυνατὰ,
 ἄς ἐμφανιστεῖ νὰ μὲ διαψεύσει ἂν μπορεῖ. (Ἐπευφη-
 μίες.) Ποιὸς φώναξε «Ἦχι»; (Ἐνθουσιώδεις ἐπευ-
 φημίες.) Ἦταν κάποιος ματαιόδοξος καὶ ἀπογοητευ-
 μένος ἄνδρας —δὲν θὰ ἔλεγε ὑφασματοπώλης— (δυ-

νατὲς ἐπευφημίες) πού, ζηλεύοντας τὰ ἐγκώμια πού εἶχε δεχτεῖ, ἴσως χωρὶς νὰ τὰ ἀξίζει, γιὰ τὶς ἔρευνές του (τοῦ κ. Πίκγουικ) καὶ θυμωμένος ἀπὸ τὶς ἐπικρίσεις πού εἶχε δεχτεῖ γιὰ τὶς δικές του θλιβερές προσπάθειες νὰ τὸν ἀνταγωνιστεῖ, τώρα χρησιμοποιοῦσε αὐτὴ τὴν ἄθλια καὶ συκοφαντικὴ μέθοδο γιὰ νά...

Ὁ κ. ΜΠΛΟΤΟΝ (ἀπὸ τὸ Ὀλντγκέιτ) ζήτησε τὸν λόγο. Μήπως ὁ ἔντιμος Πικγουικανὸς ἀναφερόταν σ' αὐτόν; (Φωνές «Ἡσυχία», «Πρόεδρος», «Ναί», «Ὁχι», «Συνεχίστε», «Σταματῆστε» κ.λπ.)

Ὁ κ. ΠΙΚΓΟΥΙΚ δὲν καταδέχθηκε νὰ ὑποκύψει στὶς κραυγές. Ὄντως εἶχε ἀναφερθεῖ στὸν ἐντιμότατο κύριο. (Μεγάλῃ ἀναταραχῇ.)

Ὁ κ. ΜΠΛΟΤΟΝ μποροῦσε μόνο νὰ πεῖ τότε ὅτι ἀρνιόταν τὶς ψευδεῖς καὶ συκοφαντικὲς κατηγορίες τοῦ ἐντιμότατου κυρίου μὲ βαθιὰ περιφρόνηση. (Δυνατὲς ἐπευφημίες.) Ὁ ἐντιμότατος κύριος ἦταν ἓνας κατεργάρης. (Τεράστια σύγχυση καὶ δυνατὲς φωνές «πρόεδρος» καὶ «ἡσυχία».)

Ὁ κ. ΣΝΟΝΤΓΚΡΑΣ ζήτησε τὸν λόγο. Ἔκανε ἔκκληση στὸν πρόεδρο. (Ναί.) Ἐπιθυμοῦσε νὰ μάθει ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιτραπεῖ ἡ συνέχιση αὐτῆς τῆς ἐπονεϊδιστῆς διαμάχης ἀνάμεσα σὲ δύο μέλη τῆς λέσχης. (Ναί, ναί.)

Ὁ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ἦταν ἀπολύτως σίγουρος ὅτι ὁ ἐντιμότατος Πικγουικανὸς θὰ ἀνακαλοῦσε τὴν ἔκφραση πού μόλις εἶχε χρησιμοποιήσει.

Ὁ κ. ΜΠΛΟΤΟΝ, μὲ ὄλο τὸν δυνατὸ σεβασμὸ πρὸς τὸν πρόεδρο, ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὸ ἔκανε.

Ὁ ΠΡΟΕΔΡΟΣ θεώρησε ἐπιτακτικὸ καθῆκον του νὰ ρωτήσῃ τὸν ἐντιμότατο κύριο ἂν εἶχε χρησιμοποιήσει τὴν ἔκφραση πού μόλις τοῦ εἶχε ξεφύγει μὲ τὴν κοινὴ ἔννοια.

Ὁ κ. ΜΠΛΟΤΟΝ δὲν δίστασε καθόλου νὰ πεῖ ὅτι δὲν τὴν εἶχε χρησιμοποιήσει μ' αὐτὴ τὴν ἔννοια — εἶχε χρησιμοποιήσει τὴ λέξη μὲ τὴν πικγουικανὴ τῆς ἔννοια. (Ναί, ναί.) Ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἀναγνωρίσει ὅτι, προσωπικά, εἶχε τὸν μεγαλύτερο σεβασμὸ καὶ ἐκτίμηση γιὰ τὸν ἐντιμότερο κύριο· τὸν εἶχε θεωρήσει κατεργάρη ἀπλῶς ἀπὸ τὴν πικγουικανὴ ἀποψη. (Ναί, ναί.)

Ὁ κ. ΠΙΚΓΟΥΙΚ δὴλωσε ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος μὲ τὴ δίκαιη, εἰλικρινὴ καὶ πλήρη ἐξήγηση τοῦ ἐντιμότερου φίλου του. Παρακάλεσε νὰ γίνῃ ἀμέσως κατανοητὸ ὅτι καὶ οἱ δικές του παρατηρήσεις ἔπρεπε νὰ ἐρμηνευτοῦν μὲ τὴν πικγουικανὴ ἔννοια. (Ἐπευφημίες.)

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ καταχώριση τελειώνει, ὅπως δὲν ἀμφιβάλλουμε ὅτι τελείωσε καὶ ἡ συζήτηση, ἀφοῦ προηγουμένως ἔφτασε σ' ἓνα τόσο ἐξαιρετικὰ ἱκανοποιητικὸ καὶ σαφὲς σημεῖο. Δὲν ἔχουμε καμία ἐπίσημη ἀναφορὰ τῶν γεγονότων ποὺ ὁ ἀναγνώστης θὰ βρεῖ ὅτι καταγράφονται στὸ ἐπόμενο κεφάλαιο, ἀλλὰ ἔχουν συγκεντρωθεῖ προσεκτικὰ ἀπὸ ἐπιστολὰς καὶ ἄλλα χειρόγραφα ἀρχεῖα τόσο ἀναντίρρητα γνήσια, ὥστε νὰ δικαιολογοῦν τὴν ὁμοιογενὴ ἀφήγησή τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2.

*Τὸ ταξίδι τῆς πρώτης μέρας καὶ ἡ περιπέτεια
τῆς πρώτης βραδιᾶς· μὲ τίς συνέπειές τους*

Ἐκεῖνος ὁ συνεπὴς ὑπηρέτης τῶν πάντων, ὁ ἥλιος, μόλις εἶχε ἀνατελεῖ. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ρίχνει τὸ φῶς του τὸ πρῶτὸ τῆς 13ης Μαΐου 1827, ὅταν ὁ κ. Σάμιουελ Πίγκουικ ἀναδύθηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο του σὰν ἄλλος ἥλιος· ἄνοιξε διάπλατα τὸ παράθυρο τῆς κρεβατοκά-

μαράς του και κοιτάζε έξω τὸν κόσμον ἀπὸ κάτω. Ἡ ὁδὸς Γκόσγουελ ἦταν στὰ πόδια του, ἡ ὁδὸς Γκόσγουελ ἦταν στὰ δεξιά του — ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔφτανε τὸ μάτι, ἡ ὁδὸς Γκόσγουελ ἐπεκτεινόταν στὰ ἀριστερά του, καὶ ἡ ἀντικρινὴ πλευρὰ τῆς ὁδοῦ Γκόσγουελ ἦταν ἀπέναντί του.

«Ἔτσι», σκέφτηκε ὁ κ. Πίγκουικ, «εἶναι καὶ οἱ στενόμυαλες ἀπόψεις ἐκείνων τῶν φιλοσόφων οἱ ὁποῖοι, ἔχοντας ἀρκεστεῖ νὰ ἐξετάζουν τὰ πράγματα ποὺ βρίσκονται μπροστά τους, δὲν ψάχνουν νὰ βροῦν τίς ἀλήθειες ποὺ κρύβονται πέρα ἀπ' αὐτά. Τὸ ἴδιο κι ἐγὼ θὰ μπορούσα νὰ εἶμαι ἱκανοποιημένος νὰ κοιτάζω τὴν ὁδὸ Γκόσγουελ γιὰ πάντα, χωρὶς οὔτε μία προσπάθεια νὰ διεισδύσω στὶς κρυμμένες χῶρες ποὺ ἀπὸ κάθε πλευρὰ τὴν περιστοιχίζουν».

Καὶ ἀφοῦ ἐξέφρασε τὴν ὁμορφὴ αὐτὴ σκέψη, ὁ κύριος Πίγκουικ φόρεσε κάποια ροῦχα καὶ κάποια ἄλλα ἔβαλε στὴ βαλίτσα του. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες σπάνια ἀσχολοῦνται ὑπερβολικὰ σχολαστικὰ μὲ τὴν ἐμφάνισή τους· ἡ ἐπιχείρηση τοῦ ξυρίσματος, τοῦ ντυσίματος καὶ τῆς πόσης τοῦ καφέ ἐκτελέστηκαν σύντομα· καὶ μίαν ὥρα ἀργότερα ὁ κ. Πίγκουικ, μὲ τὴ βαλίτσα του στὸ χέρι, τὸ κιάλι του στὴν τσέπη τῆς ρεντιγκότας του καὶ τὸ σημειωματάριό του στὸ γιλέκο του, ἔτοιμο νὰ δεχτεῖ ὅποιεσδήποτε ἀνακαλύψεις ἄξιες καταχώρισης, ἔφτασε στὸν σταθμὸ ἀμαξῶν στὴ Σὲν-Μάρτιν'ς-λὲ-Γκράντ.

«Ἀμαξιάς!» εἶπε ὁ κ. Πίγκουικ.

«Ἐφτασε, κύριος», φώναξε ἓνα παράξενο δεῖγμα τῆς ἀνθρώπινης φυλῆς, μὲ πανωφόρι ἀπὸ λινάτσα καὶ ποδιὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑλικό, ποὺ μὲ μιὰ μπρούντζινη ταμπέλα καὶ νούμερο γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ του ἔμοιαζε σὰν νὰ εἶχε καταχωριστεῖ σὲ κάποιον κατάλογο σπάνιων ἀντικειμένων. Ἦταν ὁ ὑπηρέτης ποὺ

πότιζε τὰ ἄλογα. «Ἐφτασε, κύριος. Λοιπόν, πρώτη ἄμαξα!»

Κι ἀφοῦ κλήθηκε ὁ πρῶτος ἄμαξᾶς ἀπὸ τὴν ταβέρνα ὅπου κάπνιζε τὸ πρῶτο τσιμπούκι τῆς μέρας, ὁ κύριος Πίγκουικ καὶ ἡ βαλίτσα του βολεύτηκαν στὸ ὄχημα.

«Γκόλντεν Κρός», εἶπε ὁ κ. Πίγκουικ.

«Μόνο ἓνα σελίνι τὸ ἀγώι, Τόμι», φώναξε μωτρωμένος ὁ ἄμαξᾶς πρὸς γνώση τοῦ φίλου του, καθὼς ἡ ἄμαξα ἀπομακρυνόταν.

«Πόσο χρονῶν εἶναι αὐτὸ τὸ ἄλογο, φίλε μου;» ρώτησε ὁ κ. Πίγκουικ τρίβοντας τὴ μύτη του μὲ τὸ σελίνι ποὺ εἶχε ἔτοιμο γιὰ τὸ ἀγώι.

«Σαράντα δύο», ἀπάντησε ὁ ἄμαξᾶς κοιτάζοντάς τον λοξά.

«Τί!» ἀναφώνησε ὁ κ. Πίγκουικ βάζοντας τὸ χέρι του στὸ σημειωματάριό του. Ὁ ἄμαξᾶς ἐπανέλαβε τὴν προηγούμενη δὴλωσή του. Ὁ κ. Πίγκουικ κοίταξε πολὺ ἐπίμονα τὸ πρόσωπο ἐκείνου τοῦ ἄντρα, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικά του ἦταν ἀπαθῆ, κι ἔτσι σημείωσε τὸ γεγονός πάραυτα. «Καὶ πόσο τὸ κρατᾶς ἔξω κάθε φορά;» ζήτησε νὰ μάθει ὁ κ. Πίγκουικ γυρεύοντας περαιτέρω πληροφορίες.

«Δυὸ-τρεῖς βδομάδες», ἀπάντησε ὁ ἄντρας.

«Βδομάδες!» εἶπε κατάπληκτος ὁ κ. Πίγκουικ — καὶ τὸ σημειωματάριο εἶδε ξανὰ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

«Μένει στὸ Πέντονγουιλ ὅταν εἶναι στὸν στάβλο», παρατήρησε ὁ ἄμαξᾶς ἀτάραχος, «ἀλλὰ σπάνια τὸ πᾶμε ἐκεῖ λόγῳ τῆς ἀδυναμίας του».

«Λόγῳ τῆς ἀδυναμίας του», ἐπανέλαβε ὁ μπερδεμένος κ. Πίγκουικ.

«Πάντα πέφτει κάτω ὅταν τὸ ξεζεύουμε ἀπὸ τὴν ἄμαξα», συνέχισε ὁ ἄμαξᾶς, «ἀλλὰ ὅταν τὸ ζεύουμε, σφίγγουμε πολὺ τὰ λουριά καὶ τεντώνουμε καλὰ καλὰ

τὰ χαλινάρια ὥστε νὰ μὴν μπορεῖ νὰ πέσει κάτω, κι ἔχουμε κι ἓνα ζευγάρι πολὺ μεγάλες ρόδες· κι ἔτσι, ὅταν τελικὰ κουνηθεῖ, οἱ ρόδες τὸν παίρνουν στὸ κατόπι κι ἀναγκάζεται νὰ συνεχίσει — δὲν γίνεται ἀλλιῶς».

Ὁ κ. Πίκγουικ κατέγραψε τὴν κάθε λέξη τῆς δήλωσης αὐτῆς στὸ σημειωματάριό του μὲ τὴν πρόθεση νὰ τὴν ἀναφέρει στὴ λέσχη ὡς μοναδική περίπτωση τῆς ἀντοχῆς τῶν ἀλόγων κάτω ἀπὸ σκληρὲς συνθήκες. Δὲν εἶχε καλὰ καλὰ προλάβει νὰ συμπληρώσει τὴν καταχώριση, ὅταν ἔφτασαν στὸ Γκόλντεν Κρός. Ὁ ἀμαξᾶς πῆδηξε κάτω ἐνῶ ὁ κ. Πίκγουικ κατέβηκε κανονικά. Ὁ κ. Τάπμαν, ὁ κ. Σνόντγκρας καὶ ὁ κ. Οὐίνκλ, ποὺ περιμέναν μὲ ἀγωνία τὴν ἀφιξὴ τοῦ διασημοῦ ἡγέτη τους, συνωστίστηκαν γύρω του γιὰ νὰ τὸν καλωσορίσουν.

«Ὅριστε τὸ ἀγῶί σου», εἶπε ὁ κ. Πίκγουικ τείνοντας τὸ σελίνι στὸν ἀμαξᾶ.

Πόσο ξαφνιαστικὸ ὁ σοφὸς κύριος ὅταν ἐκεῖνο τὸ ἀλλόκοτο ἄτομο πέταξε κάτω τὸ κέρμα καὶ ζήτησε μὲ πολὺ παραστατικὰ λόγια νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν τὴν εὐχαρίστηση νὰ παλέψει μαζί του (μὲ τὸν κ. Πίκγουικ) γιὰ τὸ ποσὸ αὐτό!

«Εἶσαι τρελός», εἶπε ὁ κ. Σνόντγκρας.

«Ἦ μεθυσμένος», εἶπε ὁ κ. Οὐίνκλ.

«Ἦ καὶ τὰ δύο», εἶπε ὁ κ. Τάπμαν.

«Ἐλα λοιπόν», εἶπε ὁ ἀμαξᾶς ρίχνοντας σὰν κουρδισμένος γροθιὲς στὸν ἀέρα. «Ἐλάτε — κι οἱ τέσσερίς σας».

«Ὡραῖο γλέντι!» φώναξαν πέντ'—ἕξι ἄλλοι ἀμαξᾶδες. «Δῶς' τους νὰ καταλάβουν, Σάμ» — καὶ μαζεύτηκαν καταχαρούμενοι γύρω ἀπὸ τὴν ὁμάδα.

«Τί τρέχει, Σάμ;» ρώτησε ἓνας κύριος μὲ μαῦρο τσόχινο πανωφόρι.

«Τί τρέχει!» ἀπάντησε ὁ ἀμαξιάς. «Τί τὸν ἤθελε τὸν ἀριθμὸ μου;»

«Δὲν ἤθελα τὸν ἀριθμὸ σου», εἶπε ὁ ξαφνιασμένος κ. Πίκγουικ.

«Τότε γιατί τὸν πῆρες;» ρώτησε ὁ ἀμαξιάς.

«Δὲν τὸν πῆρα», εἶπε ὁ κ. Πίκγουικ ἀγανακτισμένος.

«Θὰ πίστευε κανεῖς», συνέχισε ὁ ἀμαξιάς κάνοντας ἐκκλήση στὸ πλῆθος, «θὰ πίστευε κανεῖς ὅτι αὐτὸς ὁ καταδότης μου ἔπιασε τὴν κουβέντα μὲς στὴν ἴδια μου τὴν ἄμαξα καὶ δὲν σημείωσε μόνο τὸν ἀριθμὸ μου ἀλλὰ καὶ τὴν κάθε μου λέξη» (μιὰ σκέψη πέρασε ἀστραπιαῖα ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ κ. Πίκγουικ — μιλοῦσε γιὰ τὸ σημειωματάριο).

«Σοβαρὰ μιλάς;» ρώτησε ἓνας ἄλλος ἀμαξιάς.

«Ναί, σοβαρὰ», ἀπάντησε ὁ πρῶτος. «Καὶ μετὰ, ἀφοῦ μὲ ἔχει τσαντίσει τόσο πολὺ πὺ ἀναγκάζομαι νὰ τοῦ ἐπιτεθῶ, βάζει καὶ τρεῖς μάρτυρες γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξει. Ἄλλὰ θὰ τὸν κανονίσω ἐγώ, κι ἂς καταλήξω στὴ στενὴ γιὰ ἕξι μῆνες. Ἔλα λοιπόν» — κι ὁ ἀμαξιάς ἔριξε τὸ καπέλο του στὸ χῶμα, καὶ ἀδιαφορώντας πλήρως γιὰ τὰ προσωπικά του ὑπάρχοντα, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση πέταξε κάτω τὰ ματογυῶλια τοῦ κ. Πίκγουικ καὶ συνέχισε τὴν ἐπίθεση μὲ μιὰ γροθιά στὴ μύτη τοῦ κ. Πίκγουικ κι ἄλλη μιὰ στὸ στῆθος τοῦ κ. Πίκγουικ καὶ μιὰ τρίτη στὸ μάτι τοῦ κ. Σνόντγκρας, καὶ μιὰ τέταρτη, γιὰ ποικιλία, στὸ γιλέκο τοῦ κ. Τάπμαν, ἐνῶ μετὰ βγῆκε μ' ἓνα σάλτο στὸν δρόμο, γύρισε πάλι στὸ πεζοδρόμιο, καὶ τελικὰ ἐξάντλησε ὀλόκληρη τὴν προσωρινὴ προμήθεια ἀναπνοῆς ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ κ. Οὐίνκλ· κι ὅλα αὐτὰ μέσα σὲ πέντ' -ἕξι δευτερόλεπτα.

«Ποῦ εἶναι ἡ ἀστυνομία;» εἶπε ὁ κ. Σνόντγκρας.